

Målnummer:	UM2839-20	Avdelning:	1
Avgörandedatum:	2021-07-08		
Rubrik:	Det har funnits förutsättningar att återkalla en alternativ skyddsstatusförklaring när de omständigheter som ledde till att skyddsstatus beviljades inte kvarstår, och det inte heller finns andra omständigheter som medför att skydd fortfarande behövs.		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none">• 4 kap. 1 §, 5 §, 5a §, 5 b § och 5 c § utlänningslagen (2005:716)• Artikel 11, 14, 16 och 19 i direktiv 2011/95/EU om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande och för innehållet i det beviljade skyddet (omarbetning)• Artikel 1 C i 1951 års konvention om flyktingars rättsliga ställning (Genèvekonventionen)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• EU-domstolens dom den 2 mars 2010 (i de förenade målen Salahadin Abdulla, C-175/08, Hasan, C-176/08, Adem och Mosa Rashi, C-178/08, och Jamal, C-179/08, EU:C:2010:105)• EU-domstolens dom den 17 februari 2009 (Elgafaji, C-465/07, EU:C:2009:94)• EU-domstolens dom den 23 maj 2019 (Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448)• MIG 2007:37• MIG 2017:6• MIG 2018:6		

REFERAT

Migrationsverket beslutade den 21 september 2017 att inte bevilja A, en afghansk medborgare, flyktingstatusförklaring och resedokument, men att bevilja honom alternativ skyddsstatusförklaring samt uppehålls- och arbetstillstånd för tiden den 21 september 2017 till och med den 21 oktober 2018.

Till stöd för sin ansökan om asyl hade A i huvudsak fört fram att han kände sig hotad av de talibaner som hade gripit och fört bort hans far. Han riskerade att utsättas för förföljelse på grund av att han var shiitisk hazar och hänvisade även till den allvarliga situationen i landet med inre väpnad konflikt och avsaknad av myndighetsskydd. Efter det att fadern hade förts bort flyttade familjen till en annan ort och när klaganden var cirka nio år skickade modern honom till Iran. Han saknade numera familj och nätverk i Afghanistan.

Migrationsverket prövade A:s skäl mot hela Afghanistan och fann vid en sammantagen bedömning att han inte hade gjort sannolikt att han riskerade att utsättas för flyktinggrundande förföljelse vid ett återvändande till hemlandet. När det gällde frågan om A var berättigad till alternativ skyddsstatusförklaring ansåg verket att han inte hade gjort sannolikt att det fanns en personlig hotbild mot honom på grund av att fadern tidigare hade varit militär. Det rådde visserligen inre väpnad konflikt i stora delar av Afghanistan, men Migrationsverket ansåg att det inte förekom urskillningslöst våld så till den grad att alla och envar riskerade att drabbas av den väpnade konflikten enbart genom att befinna sig i landet.

Migrationsverket hänvisade därefter till Migrationsöverdomstolens avgörande MIG 2017:6 och konstaterade att A var ett barn som uppgett att han saknade föräldrar eller släkt som kunde skydda och hjälpa honom i Afghanistan. Han ansågs särskilt sårbar eftersom han saknade såväl nätverk i hemlandet som lokalkunskap på grund av att han lämnade landet vid unga år. Med hänsyn till den mycket svåra situationen för barn i Afghanistan och att särskilt barn var utsatta för både våld och andra allvarliga övergrepp fanns därmed grundad anledning att anta att han vid ett återvändande skulle bli dödad eller utsatt för tortyr eller annan omänsklig behandling eller bestraffning. Det fanns ingen möjlighet att hänvisa honom till myndighetsskydd eller till ett internflyktsalternativ. Han var därmed att anse som alternativt skyddsbehövande och berättigad till alternativ skyddsstatusförklaring.

I augusti 2018 ansökte A om förlängning av sitt uppehållstillstånd och förde fram att han fortfarande var i behov av skydd i Sverige av samma skäl som tidigare. Han tillade att han sedan några år tillbaka gick till Pingstkyrkan och att han hade av sagt sig islam och berättat om detta för sin familj. Han var rädd att tillskrivas en kristen övertygelse vid ett eventuellt återvändande till Afghanistan. Han studerade nu på gymnasiet.

Migrationsverket beslutade den 21 februari 2019 att återkalla A:s alternativa skyddsstatusförklaring och att inte bevilja honom flyktingstatusförklaring. Han beviljades samtidigt ett tidsbegränsat uppehålls- och arbetstillstånd för studier på gymnasial nivå. Beträffande A:s tidigare prövade skyddsskäl hänvisade verket till den bedömning som hade gjorts i det tidigare beslutet från september 2017. När det gällde de nya uppgifterna angående religiös övertygelse fann verket att A:s uppgifter om att han lämnat islam inte var tillförlitliga. Han var därmed inte att anse som flykting och kunde inte få flyktingstatusförklaring.

När det gällde återkallelsen av den alternativa skyddsstatusförklaringen hänvisade verket till Migrationsöverdomstolens avgörande MIG 2018:6 och bedömde att det faktum att A fyllt 18 år och därmed blivit vuxen var en sådan omständighet som utgjorde en väsentlig och bestående förändring som ska beaktas enligt 4 kap. 5 a § utlänningslagen (2005:716). Migrationsverket bedömde att A inte längre var alternativt skyddsbehövande på grund av de omständigheter som han tidigare beviljats alternativ skyddsstatus på. Migrationsverket prövade därefter om det fanns andra omständigheter som medförde att den alternativa skyddsstatusförklaringen inte skulle återkallas. Verket konstaterade att det inte heller framkommit något annat som tyder på att A vid ett återvändande riskerade att utsättas för dödsstraff, kroppsstraff, tortyr eller annan sådan förnedrande behandling eller bestraffning. Med hänsyn till att han inte längre var alternativt skyddsbehövande skulle den alternativa skyddsstatusförklaringen återkallas enligt 4 kap. 5 c § utlänningslagen. Enligt verkets bedömning uppfyllde A emellertid förutsättningarna för att beviljas uppehållstillstånd för studier på gymnasial nivå.

A överklagade Migrationsverkets beslut till migrationsdomstolen och yrkade att han skulle beviljas flyktingstatusförklaring eller att migrationsdomstolen i vart fall skulle undanröja verkets beslut att återkalla den alternativa skyddsstatusförklaringen.

Förvaltningsrätten i Luleå, migrationsdomstolen (2020-05-02 Larsson Nyberg, ordförande samt tre nämndemän), avslog A:s överklagande och bedömde inledningsvis att A inte kunde få statusförklaring. Den uppgivna hotbilden från talibanerna ansågs inte tillräcklig för att A skulle anses riskera förföljelse eller annan skyddsgrundande behandling. A hade inte heller gjort sannolikt att han frånsagt sig islam eller konverterat. Inte heller kunde han anses vara skyddsbehövande på grund av etnisk tillhörighet eller på grund av den allmänna situationen i Afghanistan.

När det gällde återkallelsen av den alternativa skyddsstatusförklaringen bedömde migrationsdomstolen att den omständigheten att A numera var vuxen utgjorde en sådan väsentlig och bestående förändring som avses i 4 kap. 5 a § utlänningslagen. Det var därför riktigt av Migrationsverket att återkalla hans status som alternativt skyddsbehövande.

A överklagade domen och yrkade att Migrationsöverdomstolen skulle upphäva migrationsdomstolens dom och bifalla hans yrkande om flyktingstatusförklaring eller i vart fall bestämma att hans alternativa skyddsstatusförklaring fortfarande ska gälla.

Han förde i huvudsak fram följande. Han har konverterat från islam till kristendomen och konversionen är genuin. Han har fortsatt att delta i gudstjänster och är numera döpt. Därmed riskerar han förföljelse vid ett återvändande till Afghanistan.

Det är inte rätt att enbart hänvisa till att han numera är vuxen som skäl för att skyddsbehovet har upphört och att det föreligger grund för att återkalla den alternativa skyddsstatusen. En individuell bedömning måste göras. Det är Migrationsverket som har utrednings- och bevisbördan vid återkallelse av statusförklaring och det bör ställas höga krav för att fatta ett sådant beslut. Utredningen är bristande beträffande hans möjligheter att klara sig i Afghanistan och de umbäranden han riskerar. Bedömningen av om det föreligger väsentliga eller bestående förändringar bör göras med beaktande av hur den individuella säkerhetssituationen blir för den som eventuellt måste återvända till hemlandet. Säkerhetssituationen i Afghanistan är dålig och det föreligger inre väpnad konflikt eller svåra motsättningar i alla provinser. Arbetslösheten är hög och många som återvänder utsätts för svåra umbäranden. En ung vuxen utan nätverk är visserligen mindre utsatt än ett ensamt barn utan nätverk, men det är inte givet att skyddsbehovet upphör bara för att personen fyllt 18 år. Det måste beaktas att han har konverterat och att han har skaffat en annan livsstil som skiljer sig från den som är vanlig i hemlandet och att han vid ett eventuellt återvändande inte kommer att klara av att följa de sociala koder som råder i de miljöer där han troligtvis kommer att hamna. Han ger in ett dopbevis, foton från dop och en kopia av några sidor ur faderns militärbok.

Migrationsverket anser att överklagandet ska avslås och för bl.a. fram följande. En faktisk och bestående förändring av A:s personliga förhållanden har skett i och med att han numera är vuxen. Att denna förändring är väsentlig bekräftas av den skillnad i bedömning som görs beträffande vuxna och barn i inbördes liknande situationer. Vid en framtidsbedömning kvarstår inte ett skyddsbehov för A. Det finns inte stöd i landinformation för att de specifika risker som barn löper vid ett återvändande till Afghanistan avseende barnarbete, tvångsäktenskap, prostitution, sexuellt utnyttjande och rekrytering till stridande skulle omfatta A när han nu är vuxen. Eftersom skyddsbehovet för A har upphört finns det grund för återkallelse av hans alternativa skyddsstatus. Därefter ska bedömas huruvida han har rätt till statusförklaring på någon annan grund. Han har inte gjort sannolikt att han vid ett återvändande till Afghanistan skulle riskera förföljelse eller annan skyddsgrundande behandling. Migrationsverket instämmer i den bedömning som gjorts i den överklagade domen vad avser konversionen. Den omständigheten att A nu döpt sig medför inte någon annan bedömning. Inte heller har det framgått att han har en individuell hotbild riktad mot sig i Afghanistan. Förhållandena i Afghanistan har inte förändrats på ett sådant sätt att det skulle påverka hans situation. Det föreligger därför inte ett skyddsbehov för honom och hans alternativa skyddsstatus ska återkallas.

United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) har den 22 september 2020, inom ramen för sitt övervakande ansvar över uttolkningen av Genèvekonventionen (1951 års konvention angående flyktingars rättsliga ställning) kommit in med ett yttrande i målet. I detta anges bl.a. följande.

UNHCR:s slutsats är att den omständigheten att en person fyller 18 år inte i sig och ensamt kan utgöra en sådan avsevärd förändring som medför att en skyddsstatus upphör om det inte finns en hänvisning till andra individuella omständigheter och till situationen i hemlandet. För att ett upphörande ska vara berättigat krävs att kriterierna i artikel 1 C (5) i Genèvekonventionen och dess motsvarighet i skyddsgrundsdirektivet uppfylls. Med tanke på den rådande situationen beträffande brott mot mänskliga rättigheter i Afghanistan kan det inte sägas att grundläggande, stabila och varaktiga förändringar har ägt rum och att det finns tillgång till skydd. Det vore förhastat att tillämpa artikel 1 C (5) i Genèvekonventionen när det gäller skyddsbehövande från Afghanistan, eftersom förutsättningar för att låta skyddsstatusen upphöra inte föreligger.

Migrationsöverdomstolen har tillfört målet följande landinformation.

Afghanistan - Protection of civilians in armed conflict. Third quarter report: 1 January to 30 September 2020, UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) och Afghanistan: Security situation, Country of Origin Information Report, European Asylum Support Office (EASO), September 2020.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2021-07-08, Fridström, Östman Johansson och Johansson, referent), yttrade:

1. Har A rätt till flyktingstatusförklaring?

Migrationsöverdomstolen instämmer i underinstansernas bedömning att A inte har gjort sannolikt att han riskerar förföljelse på någon av de grunder som anges i 4 kap. 1 § utlänningslagen. A kan därför inte beviljas flyktingstatusförklaring.

2. Ska A:s alternativa skyddsstatusförklaring återkallas?

Migrationsöverdomstolen går därefter vidare och prövar om A:s alternativa skyddsstatusförklaring ska återkallas.

2.1 Rättslig reglering

Migrationsöverdomstolen konstaterar inledningsvis att förutsättningarna för att återkalla en flyktingstatusförklaring respektive en alternativ skyddsstatusförklaring inte är identiska. Reglerna om återkallelse av flyktingstatusförklaring har sitt ursprung i artikel 1 C Genèvekonventionen. Av denna framgår att konventionen upphör att vara tillämplig vid ändrade förhållanden i flyktingens hemland eller då flyktingens eget handlande utvisar att skydd inte längre behövs. Regler med motsvarande innehåll finns i artikel 11 och 14 i skyddsgrundsdirektivet (direktiv 2011/95/EU om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet [omarbetning]) samt i 4 kap. 5 § och 4 kap. 5 b § utlänningslagen.

I skyddsgrundsdirektivet används begreppet subsidiärt skyddsbehövande för det som i svensk rätt kallas alternativt skyddsbehövande. Förutsättningarna för återkallelse av en subsidiär eller alternativ skyddsstatusförklaring regleras i artikel 16 och 19 skyddsgrundsdirektivet samt 4 kap. 5 a § och 4 kap. 5 c § utlänningslagen.

Artikel 16 i skyddsgrundsdirektivet har följande lydelse.

1. En tredjelandsmedborgare eller en statslös person ska inte längre anses uppfylla kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, då de omständigheter som ledde till att status som subsidiärt skyddsbehövande beviljades inte längre föreligger, eller har ändrats i sådan grad att skydd inte längre behövs.

2. Vid beaktande av punkt 1 ska medlemsstaterna ta hänsyn till om omständigheterna har ändrats så väsentligt och varaktigt att personen som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande inte längre är utsatt för en verklig risk för allvarlig skada.

3. Punkt 1 ska inte tillämpas på personer som innehar status som subsidiärt skyddsbehövande och som kan åberopa tungt vägande skäl grundade på tidigare allvarlig skada för att inte vilja begagna sig av det lands skydd vari han eller hon är medborgare eller, om det är fråga om en statslös person, det land där han eller hon tidigare hade sin varaktiga vistelseort.

Artikel 19 i skyddsgrundsdirektivet har följande lydelse.

1. När det gäller ansökningar om internationellt skydd som lämnats efter ikraftträdandet av direktiv 2004/83/EG ska medlemsstaterna återkalla, upphäva eller vägra att förnya en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons status som subsidiärt skyddsbehövande som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ om vederbörande inte längre uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande enligt artikel 16.

2. Medlemsstaterna får återkalla, upphäva eller vägra att förnya en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons status som subsidiärt skyddsbehövande som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ om han eller hon, efter det att status som subsidiärt skyddsbehövande beviljats, inte längre uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande i enlighet med artikel 17.3.

3. Medlemsstaterna ska återkalla, upphäva eller vägra att förnya en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons status som subsidiärt skyddsbehövande om a) han eller hon efter beviljandet av status som subsidiärt skyddsbehövande inte borde ha betecknats som eller inte längre uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande i enlighet med artikel 17.1 och 17.2, b) han eller hon har förvrängt eller utelämnat fakta, inklusive användning av falska handlingar, och detta varit avgörande för att bevilja status som subsidiärt skyddsbehövande.

4. Utan att det påverkar tredjelandsmedborgarens eller den statslösa personens skyldighet enligt artikel 4.1 att uppge alla relevanta fakta och lämna alla relevanta handlingar som han eller hon förfogar över ska den medlemsstat som har beviljat status som subsidiärt skyddsbehövande i varje enskilt fall bevisa att den berörda personen inte längre uppfyller eller aldrig har uppfyllt kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande i enlighet med punkterna 1, 2 och 3 i den här artikeln.

Enligt 4 kap. 5 a § första stycket utlänningslagen upphör en utlänning att vara alternativt skyddsbehövande eller övrig skyddsbehövande om de omständigheter som medförde att han eller hon bedömdes som skyddsbehövande inte längre finns eller har ändrats i sådan omfattning att skydd inte längre behövs. Vid bedömningen ska endast väsentliga och bestående förändringar beaktas.

Av andra stycket i paragrafen framgår att detta inte gäller en utlänning som på grund av tidigare upplevelser som utgjort grund för skyddsbehov har tungt vägande skäl för att inte vilja använda sig av det lands skydd där han eller hon är medborgare eller där han eller hon som statslös tidigare hade sin vistelseort.

I 4 kap. 5 c § första stycket utlänningslagen anges att en alternativ skyddsstatusförklaring ska återkallas, om det kommer fram att utlänningen inte kan anses vara alternativt skyddsbehövande.

2.2 Praxis m.m.

I European Asylum Support Offices (EASO) rapport om begreppet ändrade omständigheter i artikel 16 och 19 i skyddsgrundsdirektivet anges som exempel på att den individuella sårbarheten kan ha minskat att en person blivit vuxen och fått kunskap om var familjen befinner sig (Ending International Protection: Articles 11, 14, 16 and 19 Qualification Directive [2011/95/EU], A Judicial Analysis, December 2016, s. 50 f).

Av EU-domstolens dom den 2 mars 2010 (i de förenade målen Salahadin Abdulla, C-175/08, Hasan, C-176/08, Adem och Mosa Rashi, C-178/08, och Jamal, C-179/08, EU:C:2010:105) framgår hur prövningen av frågan om återkallelse av flyktingstatusförklaring ska göras. Av domen framgår att flyktingstatus upphör när de omständigheter som ledde till beviljande av flyktingstatus har ändrats väsentligt och varaktigt så att det inte längre finns en välgrundad fruktan för att bli utsatt för förföljelse, och det inte heller föreligger några andra omständigheter som innebär att den berörda personen hyser en välgrundad fruktan för förföljelse. Medlemsstaternas kontroll av det sistnämnda förhållandet innefattar en bedömning som motsvarar den som vidtas vid prövningen av en ursprunglig ansökan om beviljande av flyktingstatus. Myndigheterna ska alltså tillämpa samma sannolikhetskriterium vid prövningen av dessa andra omständigheter som det som tillämpades vid beviljandet av flyktingstatus. (Domen punkterna 69, 73, 83 och 91.)

EU-domstolen har vidare i dom den 23 maj 2019, Bilali (mål C-720/17, EU:C:2019:448) om återkallelse av subsidiär skyddsstatus konstaterat att en medlemsstat måste återkalla, upphäva eller vägra att förnya status som subsidiärt skyddsbehövande om personen har upphört att vara en person som kan beviljas sådan status i enlighet med artikel 16 i skyddsgrundsdirektivet (domen punkt 46).

I avgörandet MIG 2017:6 konstaterade Migrationsöverdomstolen att barn i Afghanistan är särskilt utsatta för våld och att de kan utsättas för barnarbete, tvångsäktenskap, prostitution eller sexuellt utnyttjande. Vidare hade det framkommit att barn rekryteras till rådande konflikter för att strida eller utnyttjas av konfliktens parter på annat sätt och att det även förekom att barn rekryteras för att genomföra självmordsattentat. Migrationsöverdomstolen bedömde att dessa handlingar, oavsett vem som utförde dem, utgjorde omänsklig eller förnedrande behandling. Då barnet varken hade föräldrar, annan släkt eller nätverk i landet och saknade lokalkunskap om Afghanistan fann Migrationsöverdomstolen att det fanns grundad anledning att anta att barnet vid en framåtsyftande bedömning löpte en individuell och specificerad risk för att utsättas för våld och andra övergrepp. Barnet ansågs därför vara alternativt skyddsbehövande enligt 4 kap. 2 § första stycket 1 första ledet utlänningslagen.

I rättsfallet MIG 2018:6 fann Migrationsöverdomstolen att de omständigheter som i praxis bedömts medföra behov av internationellt skydd för ett barn inte var skyddsgrundande för en person som fyllt 18 år.

2.3 Metoden för prövningen av frågan om det finns förutsättningar för att återkalla en alternativ skyddsstatusförklaring

Återkallelse av en alternativ skyddsstatusförklaring innebär en förlust av en rättslig status som medför vissa rättigheter och förmåner. Ett beslut att återkalla en alternativ skyddsstatusförklaring är mycket ingripande för den enskilde och misstag kan leda till att den enskilde riskerar att utsättas för allvarliga kränkningar av sina mänskliga rättigheter.

Artikel 19.4 i skyddsgrundsdirektivet reglerar bevisbördans placering i förfaranden om återkallelse av status som alternativt skyddsbehövande. Medlemsstaterna ska enligt artikeln i varje enskilt fall bevisa att den berörda personen inte längre uppfyller eller aldrig har uppfyllt kraven för att betecknas

som alternativt skyddsbehövande. I svensk rätt följer det av allmänna rättsprinciper att det är myndigheten som har bevisbördan i ärenden om återkallelse av ett gynnande beslut. En individuell bedömning ska göras och kraven på myndighetens utredning och bevisning är högt ställda (prop. 2009/10:31 s. 125).

Migrationsverket ska alltså i det enskilda fallet bevisa att de omständigheter som ledde till att skyddsstatusförklaringen beviljades inte längre kvarstår.

Om Migrationsverket har uppfyllt sin bevisbörda i denna del måste en kontroll göras av att inga andra grunder för internationellt skydd finns. Den enskilde har i denna del bevisbördan för att det finns andra skyddsgrundande omständigheter än de som ledde till skyddsstatusförklaringen. Inom ramen för den kontrollen ska Migrationsverket bedöma de omständigheter som anförts av den enskilde eller i övrigt kommit fram i ärendet. Nivån på den bevisning som krävs för detta är densamma som den som tillämpas vid beviljande av skyddsstatusförklaring, vilket innebär att detta ska göras sannolikt (MIG 2007:37).

Den enskilde ska alltså göra sannolikt att det finns andra omständigheter som medför att skydd fortfarande behövs.

2.4 Migrationsöverdomstolens bedömning

A har tidigare beviljats alternativ skyddsstatusförklaring utifrån den omständigheten att han vid Migrationsverkets prövning var ett barn utan nätverk i hemlandet med hänvisning till MIG 2017:6. Den bedömning som först måste göras är alltså om den omständigheten som medförde att han bedömdes som skyddsbehövande inte längre finns eller har ändrats i sådan omfattning att skydd inte längre behövs. Vid bedömningen ska endast väsentliga och bestående förändringar beaktas.

A är numera vuxen. Mot bakgrund av den betydelse som i Migrationsöverdomstolens praxis fästs vid skillnaden mellan ett barn utan nätverk och en vuxen avseende situationen i Afghanistan utgör detta en väsentlig förändring. Denna förändring medför att skydd utifrån den grund för vilken A tidigare bedömdes som skyddsbehövande inte längre behövs. Förändringen är även bestående.

Det behov av skydd som gav anledning till den alternativa skyddsstatusförklaringen har därmed upphört. Frågan är då om A trots det ska behålla sin alternativa skyddsstatusförklaring av andra skäl. Vid denna prövning ska såväl situationen i Afghanistan som A:s personliga skyddsbehov beaktas och en samlad bedömning göras (EU-domstolens dom den 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, EU:C:2009:94).

Migrationsöverdomstolen konstaterar att den säkerhetsmässiga situationen i Afghanistan fortfarande är allvarlig och det föreligger en inre väpnad konflikt i stora delar av landet. Konflikten är emellertid, enligt tillgänglig landinformation, inte sådan att alla och envar riskerar att drabbas. Migrationsöverdomstolen bedömer vidare att A inte gjort sannolikt att han vid ett återvändande till Afghanistan riskerar skyddsgrundande behandling utifrån sina personliga förhållanden och att A inte heller vid en samlad bedömning av hans personliga förhållanden och säkerhetsläget i Afghanistan löper en sådan risk.

Det har inte heller framkommit några tungt vägande skäl för att A på grund av tidigare upplevelser i hemlandet inte ska upphöra att anses som alternativt skyddsbehövande enligt 4 kap. 5 a § andra stycket utlänningslagen.

Migrationsverket har därmed uppfyllt sin bevisbörda och haft fog för sitt beslut att återkalla A:s alternativa skyddsstatusförklaring.

3. Migrationsöverdomstolens slutsats

A är inte att anse som flykting enligt 4 kap. 1 § utlänningslagen och kan därför inte beviljas flyktingstatusförklaring.

A:s alternativa skyddsbehov har upphört enligt 4 kap. 5 a § första stycket och sådana skäl som anges i 4 kap. 5 a § andra stycket utlänningslagen finns inte. A:s alternativa skyddsstatusförklaring ska därför återkallas enligt 4 kap. 5 c § utlänningslagen.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen avslår överklagandet.

Sökord:

Litteratur: European Asylum Support Office: Country of Origin Information Report- Afghanistan Security situation, september 2020; UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) Afghanistan - Protection of civilians in armed conflict. Third quarter report: 1 January to 30 September 2020; European Asylum Support Office: Ending International Protection: Articles 11, 14, 16 and 19 Qualification Directive [2011/95/EU], A Judicial Analysis, December 2016, s. 50 f; Prop. 2009/10:31 s. 125
